

גשם של חמניות

מחזה מאת יורם זקס

דמויות:

- **בן** - בחור שעזב את ישראל וטס להודו לתקופה ארוכה כדי להגיע להארה ומתעמת עם תמונות מהעבר.
- **בן הצעיר** - בן לפני שעזב להודו.
- **יעל** - בת כיתה של בן מהמושב, אהובת ילדות.
- **יהודית** - אמא של בן, מושבניקית מרצה באוניברסיטה, ומורה.
- **מנחם** - אבא של בן, מושבניק, בעל משק פעיל שגידולו העיקרי הוא שדה חמניות.
- **אושו** - המאסטר הרוחני הגדול מפונה שבהודו. גורו מפורסם, בעל שם עולמי.
- **סאלח** - גבר, ערבי, פלסטינאי. (את התפקידים של אושו וסאלח מגלם **אותו שחקן**)

תמונה 1

(פלאש בק. סאלח, גבר ערבי בשנות ה-40 לחייו נכנס בריצה לבמה, הוא מועד ונופל על הריצפה. מייד אחריו נכנס בריצה בן, בן 21 במדי צה"ל עם M-16 ומכשיר קשר. הוא תופס את סאלח וקושר לו את הידיים מאחורי הגב)

בן : ניסית לברוח לי, אה, יא, חרא!!
סאלח : לא עשיתי כלום.
בן : מה לא עשית כלום? לא שמעת שיש עוצר?
סאלח : הייתי חייב לצאת לשניה בגלל הילד שלי...
בן : תסתום ! לא מעניין אותי הסיפורים שלך, אתה שומע?! (פאזזה)
מה אני עושה איתך עכשיו? גם את השבוע האחרון בצבא אתם חייבים לחרבן לי...
(שומעים בקשר : "פרפר בזלת, כאן קודקוד, תגיע במידי לנקודת חבירה... עבור...")
בזלת, האם קבלת, עבור...") כאן פרפר, קבלתי, אני בדרכי, עבור...
(בקשר : "קדימה תזדרז! רות, סוף"...) איך נתקעת לי עכשיו, מה אני עושה איתך?
סאלח : בבקשה, תשחרר אותי...
בן : תסתום, עוד מילה אחת ואני דופק לך כדור בראש. אתם לא לומדים, אה? (פאזזה)
אתה יודע מה? נראה לי שאני באמת אדפוק לך כדור ונגמור עם זה. קום! קום,
יא זבל! (בן מעמיד את סאלח על הרגליים, מוציא פלנלית וקושר לו את העיניים)
סאלח : בבקשה, תעזוב אותי, יש לי ארבע ילדים, אני מתחנן, אני בחיים שלי...
בן : תסתום! מה אתה חושב שאנחנו משחקים איתכם פה? הפרת עוצר, אתה מת.
אולי אחרי שתסריח בקבר, חברים שלך יחשבו פעמים לפני שיזרקו עלינו זין.
(בן מעמיד את סאלח, שעון על קיר, מתרחק, מחליף מכסנית) יש לך בקשה אחרונה?
(שומעים בקשר : "פרפר מקודקוד, מיקומך... פרפר בזלת כאן קודקוד בזלת, האם שומע?
עבור...") טוב, אין לנו זמן לבקשות אחרונות, אני סופר מחמש עד אפס, באפס אתה בעולם
הבא, או קי? 5 – 4 – 3 – 2 – 1 – 0 . (נשמעת ירייה, סאלח מתמוטט על הריצפה
רועד כולו) סתם, צוחקים איתך, זה סרק. (מתקרב אליו) הפעם ויתרתי לך, אבל פעם
הבאה זה יהיה כדור אמיתי, אני נשבע לך. איף! מה זה הריח הזה? (רואה שסאלח עשה
פיפי במכנסיים) איח, יא מגעיל, עשית פיפי במכנסיים? כאילו שאתם לא מספיק
מסריחים, גם ככה. יאללה, לך, לך, הביתה, שאני לא אראה את הפרצוף המסריח שלך
יותר, לך מפה. (בן יוצא מהבמה וסאלח נשאר על הריצפה, רועד)

תמונה 2

(בן, בחור בן 30, בלבוש כתום של סאדו הודי, נכנס לבמה. הוא מנסה לשכב לישון, ללא הצלחה. הוא מתהפך מצד לצד, מנסה לעשות מדטציה, עד שהוא נשבר ופונה לקהל)

בן: יש לי פלונטר בתוך בראש. אי אפשר לראות אותו כשמסתכלים עלי, אני נראה ממש כמו כולם, אבל הוא שם. יושב לו עמוק בתוך הראש. לפעמים הוא נורא כואב ולפעמים אני כמעט מצליח לשכוח שהוא שם. אבל הוא שם, ובסופו של דבר הוא תמיד חוזר להכאיב לי, ואני יודע שעד שאני לא אצליח איכשהו לשחרר אותו, הוא ימשיך להפריע ולהציק ולתקוע אותי ברגעים הכי לא מתאימים. כי פלונטר גם אם תקרא לו בשם אחר, קשר שהסתבך, חוטים תקועים, חבל בלי עתיד, זה לא ישנה כלום. פלונטר נשאר פלונטר.

תמונה 3

(פלאש בק. יעל ובן ילדים, עושים חזרה על ריקוד למסיבת סיום)

בן: (בן מפסיק לרקוד) אני לא יודע לרקוד.
יעל: בטח שאתה יודע. נו, בוא, זה נורא קל. בן, עוד טיפה אימון ואתה תצליח.
בן: את תצטרכי למצוא מישהו אחר למסיבת סיום. נו, את יכולה לקחת כל אחד.
יעל: לא רוצה, אתה יכול לרקוד מצויין, אם רק תאמין שאתה יכול.
בן: יעל, יש לי פחד קהל.
יעל: שטויות, אין כזה דבר פחד קהל. אתה פשוט עוד אף פעם לא ניסית...
בן: ואני גם לא אנסה.
יעל: בבקשה, בשבילי. מה אתה דואג, אתה רוקד איתי, אז אתה אוטמטית רוקד טוב, אני אוביל בסדר: אתה רק תזרום עם זה. יאללה, בוא ננסה שוב עם מוזיקה...
בן: חשבתי שאת אוהבת לרקוד רק ריקודי עם...
יעל: טעית. אני אוהבת לרקוד הכל.
בן: טוב, אני שונא את כל הריקודים באותה מידה.
יעל: אני לא מבינה איך אתה יכול לשנוא משהו שאתה לא באמת מכיר ואף פעם לא ניסית.
בן: את אוהבת לעשות אמבטיה עם מי ביוב שעכברושים מתים צפים מסביבך?
יעל: איכס, מגעיל...
בן: למה? איך את יודעת? ניסית?
יעל: פיגור.
בן: אמא שלך.
יעל: גם. (פאזזה) בן! היום אתה בא איתי לריקוד עם...
(יעל נותנת לבן פרח חמניה כמחווה בצחוק) בבקשה...
בן: בחיים לא. (מתחיל לברוח)
יעל: היום בחמש בבית העם.
בן: תשכחי מזה.

בן : (בן בהודו. מחזיק פרח חמניה ותולש עלי כותרת)
אוהב? לא אוהב? אוהב? איך אפשר לשחרר פלונטר? אם אתה מפעיל סתם כוח בלי לחשוב הוא עלול להפוך להיות יותר חזק ממקודם. אתה יכול לבוא עם סכין ולחתוך אותו, אבל לחתוך זה משהו בלתי הפיך, ולך תדע... אולי זה יגרום יותר נזק מהפלונטר עצמו. בעיה. אני חושב, שהדרך הכי טובה היא פשוט להסתכל עליו מקרוב, טוב טוב, לנסות להבין איך הוא נוצר, ואולי אם מבינים איך משהו נוצר, אפשר איכשהו לשחרר אותו...

תמונה 4

(פלאש בק. בן, חוזר עם חולצה כחולה מפעולה בתנועה. יהודית שוטפת כלים)

בן : ש-לום!
יהודית : או, שלום, נו איך היה?
בן : היה נורא נחמד...
יהודית : באמת? איזה יופי...
בן : כן, יכול להיות שנמשיך להיפגש איתם ואולי אפילו נצאאתם ביחד למ חנה בפסח.
יהודית : כל הכבוד למדריכים שלכם, זאת באמת יוזמה יפה, אז מה עשיתם איתם?
בן : סתם, שחקנו משחקי הכרות והם סיפרו לנו איך הם עלו לארץ. הם אפילו הראו לנו כל מני ריקודים כאלה שהם רוקדים עם הכתפיים זה נורא מצחיק, זה הולך ככה. (מדגים).
יהודית : אוה, אתה ממש טוב בזה... (מנחם נכנס למטבח) מנחם, אל תכנס למטבח עם הנעליים...
מנחם : הם נקיות, אני הולך למכולת, צריך משהו?
יהודית : תבדוק במקרר.
בן : אמא, קיבלנו משימה בביה"ס ואת צריכה לעזור לי בזה.
יהודית : עוד פעם, המחנכת שלך, מה יהיה איתה? אולי תקבלו פעם אחת שיעורי בית לתלמידים ולא שיעורי בית להורים, אבל למה עם הנעליים מנחם?! תראה מה עשית?
מנחם : (מסתכל במקרר) זה כלום, זה שום דבר, עוד שניה, אני כבר לא פה...
בן : אמא, אני צריך שתעזרי לי, זה לפרויקט שורשים שאנחנו עושים...
יהודית : אולי תדבר על זה עם אבא...
מנחם : אני הולך למכולת...
יהודית : אז שוב פעם אני אצטרך לחפש תמונות של הסבא של הסבתא שלך...
בן : לא, עם האלבומים גמרנו, זה משהו אחר. אני צריך לדעת איזה עדה אנחנו.
יהודית : מה? !
מנחם : זיתים צריך?
יהודית : תביא...
מנחם : איזה? שחורים? ירוקים?
יהודית : דפוקים.
בן : אמא!!

- יהודית : מה?!
 בן : איזה עדה אנחנו?
 יהודית : (פאזזה) אין לנו עדה.
 בן : נו, אמא, די! יש לנו עוד שבועיים ערב מאכלי עדות, ואני חייב לדעת איזה עדה אנחנו...
 יהודית : (פאזזה) דרוזים.
 בן : אין לי זמן לבדיחות שלך עכשיו, זה לביה"ס, ויפה אמרה שגם צריך לשאול את ההורים איזה מאכל של העדה אנחנו נביא, כדי שיהיה אפשר לתכנן את הערב.
 יהודית : איזה מורה מעצבנת.
 בן : (חסר סבלנות) נו...?
 יהודית : אנחנו ישראלים.
 בן : אמא די, אני צריך לדעת ברצינות.
 יהודית : אני עונה לך ברצינות, אין לי עדה... אני ישראלית.
 מנחם : ...אני במכולת. (יוצא)
 בן : יופי, לכל הילדים בכיתה יש עדה ורק לי אין. איך זה יכול להיות?
 יהודית : מה אתה רוצה? אנחנו לא אשמים, אני נולדתי בארץ, אבא שלך נולד בארץ וזהו, אנחנו ישראלים...
 בן : אוף, למה אני לא יכול להיות אף פעם כמו כולם?
 בן : (ב הודו) למה אני לא יכול להיות אף פעם כמו כולם?
 בן : תגידי אמא, חשבתי על משהו, אם יום אחד אני אחליט להתחתן עם בחורה אתיופית זה יפריע לך?
 יהודית : (פאזזה) אני, למה שזה יפריע לי? זה החיים שלך.
 בן : מה זאת אומרת?
 יהודית : שום דבר, אתה רוצה להתחתן עם אתיופית, תתחתן עם אתיופית.
 בן : נו, אמא אני שואל ברצינות, זה יפריע לך?
 יהודית : תראה אני מאמינה שזה יהיה לי קצת מוזר, אבל אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה...
 בן : למה זה יהיה לך מוזר?
 יהודית : אני יודעת? זאת פשוט מנטליות אחרת, תרבות אחרת, מנהגים אחרים, אני לא יודעת, פשוט נראה לי שהחיים מספיק מסובכים גם ככה, לא צריך לסבך אותם עוד יותר בכוח. (יוצאת עם הכביסה)

(בן בהודו. מחזיק קונכיה ומקשיב לתוכה. לצליל אום. הוא מנסה בכוח למדוט.)

בן : (מחכה את הצליל של הצדף) אום... אום... (נשבר) די! מספיק! אני לא מרוכז, אני חייב להירגע, למצוא את השקט, להפסיק לחשוב, TO LET GO, לשחרר, להיות דף חלק, לשכוח מהכל, להשאיר דברים מאחור, לעבור הלאה! אין אני, אין אני, NO I NO MY .NO I NO MY. לנקות... פשוט לנקות...

תמונה 5

(פלאש בק. יעל ובן ילדים חוזרים עם ילקוטים הביתה, בן נוסע על סקייטבורד ומחנה אותו)

בן : תנקי רק את הרגליים מהבוץ, אמא שלי תהרוג אותי אם נלכלך לה את הריצפה...
יעל : אבל ככה זה במושב, תמיד יש קצת בוץ, מה אתה רוצה להגיד, שכשאבא שלך חוזר מלהשקות את החמניות אין עליו אף פעם קצת בוץ...
בן : עזבי, זה נושא רגיש, אני חושב שהם כמעט התגרשו בגלל זה, אמא שלי אוהבת שהבית נקי, זה יותר חשוב לה מהכל...
יעל : אז למה היא עשתה ילד? זה מלכלך.
בן : אני חושב שהיא לא דמיינה כמה. (יעל מנגבת רגליים, ויורקת על הריצפה) מה את עושה?
יעל : יורקת. עברה שם איזה חתולה שחורה?
בן : זאת לא איזה חתולה שחורה, זאת מנדלה.
יעל : מנדלה?
בן : כן, מנדלה, החתולה שלי.
יעל : איזה מין שם זה מנדלה?
בן : זה שם נפלא, זה שם של חתולה שלוחמת בעד זכויות החופש של כל החתולים השחורים בעולם. ושלא תעיזי לירוק עליה יותר.
יעל : זה לא משהו אישי, פשוט סבתא שלי לימדה אותי שכשרואים חתול שחור, יורקים. זה נגד עין הרע...
בן : שוב פעם האמונות הטפלות המפגרות שלך...
יעל : אם זה לא יועיל, זה לא יזיק.
בן : בטח שזה מזיק, זה מעליב. מעליב את מנדלה.
יעל : היא לא מבינה עברית.
בן : את ירקת עליה, זה די אונברסלי, גם בשפת החיות זה לא ממש ברכת שלום נימוסית. אפשר להרגיש יחס ואנרגיות רעות גם בלי ממש להבין כל מילה.
יעל : אני? אנרגיות רעות? היא חתולה שחורה.
בן : אז מה היא אשמה שהיא במקרה שחורה, זה רק צבע, בפנים היא נסיכה, אבל את בן אדם שטחי, את לא מסוגלת להסתכל מבפנים.
יעל : (חצי בצחוק) מנדלה אני מצטערת, זה לא יקרה עוד פעם.

אני לא מבינה בכלל למה לגדל חתולה, אבל גם חתולה וגם שחורה.

בן : מה איתך, היא נורא יפה. כשהיא תחזור את תראי.

יעל : יכול להיות, לא יודעת, בכל מקרה אני לא מסתדרת עם חתולים. אתה יודע, יש את אנשי החתולים ואת אנשי הכלבים. אני מאנשי הכלבים ואתה כנראה מאנשי החתולים. זה לא שאנשי הכלבים יותר טובים מאנשי החתולים או משהו, זה פשוט משהו שנולדים איתו והוא נשאר איתך לכל החיים, אין טעם להילחם בזה. אתה, כנראה, מאנשי החתולים.

בן : בסדר בסדר... (ציפור מחרבנת על בן) איח, איזה גועל...

יעל : מה קרה?

בן : ציפור חירבנה עלי...

יעל : מפגר, זה מזל טוב!

בן : מזל טוב, אמא שלך! פעם הבאה תקחי גם את הקקי וגם את המזל הטוב הזה... איחס...

יעל : (צוחקת) אתה כזה בכיין...

בן : אני לא מאמין, עוד ציפור חירבנה עלי.

יעל : (צוחקת) יו, אני לא מאמינה, אתה קולט מה הסבירות שזה יקרה. (יוצאים)

אתה הולך להיות האיש עם הכי הרבה מזל בעולם.

אתה לא קולט? אתה האחד, אתה מואר, אתה קדוש... (הוא רודף, היא בורחת)

בן : קדוש... קדוש עם קקי על הראש. אני חופר וחופר ועושה מדטציה ושום דבר לא עוזר. עוד זיכרון ועוד זיכרון, לאן זה מוביל? מה זה נותן? בשביל מה? למה בכלל באתי למדינה המסריחה הזאת? לחפש רוחניות? איזה אדיוט אני. איזה גועל, איך לא ראיתי את זה עד עכשיו? הכל כאן זה רק זבל וקקי של פרות. הגב שלי הרוס, הברכיים מתפוצצות, וכבר שבוע אני לא מפסיק לשלשל. מה אני צריך את זה בכלל? נמאס לי כבר מהמקום הזה, ומכל ההודים המסריחים האלה. רוחניות? רוחניות בתחת, רוחניות... "נמאסטה", "נמאסטה"... די! מספיק! יא אללה! "jesus"... אלוהים, תעזור לי, אני רוצה הביתה! בודהה! אושו! מישהו...

תמונה 6

אשו : (נכנס) נאמסטה. (שלום)

בן : נאמסטה. (קולט) אושו!?

אשו : מה?

בן : אושו!

אשו : לא קראת לי?

בן : אתה אושו!

אשו : נכון.

בן : אושו מפונה! המאסטר הרוחני הגדול!

אשו : גדול! אני לא בעניין של אגו...

- בן : אושו, אתה לא מבין, אני קראתי את כל הספרים שלך : כשהנעל מתאימה, אני הוא השער, טאנטרה רוחניות ומין... הכל... אתה הצלחת לבטא במילים תחושות שהיו אצלי בבטן מאז ומעולם...
- אשו : טוב בסדר, אני כבר פה, לא צריך להתחנף...
- בן : אבל אושו איך ידעת שאני...
- אשו : מה איך ידעתי? צעקת, "אושו", לא? אם זה טעות אני אלך... (בא לצאת)
- בן : לא, מה פתאום טעות, אני פשוט קצת בשוק זה הכל, יו, אני לא מאמין, אני חייב לדבר איתך...
- אשו : טוב, אבל רק שתדע שבדרך כלל אני לא עושה, לא ביקורי בית, לא נותן שיעורי עזר ובטח שלא עובד ככה אחד על אחד...
- בן : אני יודע, אני יודע עליך הכל, אתה בטח מתכוון שלמידה רוחנית עדיף לעשות בקבוצות, כדי לעבור ביחד חויה...
- אשו : לא, אחד על אחד זה פשוט לא כלכלי...
- בן : אה... וואלה, טוב, אין לך מושג איזה כבוד זה בשבילי...
- אשו : בסדר, בסדר, אני פה. תירגע... אתה יודע איך אומרים הערבושים, אם מוחמד לא בא אל ההר, ההר בא אל מוחמד, אפרופו הר אתה חושב שהשמנתי קצת?
- בן : לא, מה פתאום? אתה נראה מצויין...
- אשו : אחי! אמת! קודם כל דבר אמת. זה השיעור הראשון.
- בן : אמת?! על איזה אמת אתה מדבר?! זאת בדיוק הבעיה. תראה אושו, אני בהודו כבר שנים, אין קורס שלא עשיתי : ויפאסנה, רייקי, שיאצו, טיי צ'י, צ'י קונג, קונג פו, פנג שווי, יוגה, טנטרה, מדטציה טרנסנדנטלית! מה לא נסיתי? ואתה רוצה לשמוע את האמת?! כלום לא עובד! ואני כבר מתחיל לחשוב שאולי כל התאוריות האלה לא כל-כך שוות משהו... והכל זה סתם קשקוש אחד גדול... ואתה יודע מה? אם כבר מדברים, האמת?! השמנתי! מאוד!
- אשו : וואלה... (בוחר את כרסו) אוף כל הדיבורים האלה על אוכל עשו אותי רעב. (הולך)

תמונה 7

(פלאש בק. יעל ובן, ילדים, נכנסים הביתה עם ילקוטים)

- יעל : יו, אני מתה מרעב...
- בן : גם אני, בואי נעשה משהו לאכול.
- יעל : מה יש?
- בן : (פותח מקרר וארונות) אפשר לשים צ'יפס במיקרו, יש תירס בקופסה ומרק נמס בכוס. אני אשים מים בקומקום.
- יעל : מה אין לכם אוכל אמיתי?
- בן : מה לא אמיתי באוכל הזה?
- יעל : מה, זה כאילו לא באמת אוכל... מה אתם לא אוכלים בצהרים אוכל אמיתי.

- בן : אני לא מבין מה את רוצה? אני אסתכל אולי יש עוד משהו במקפאי...
 יעל : לא חשוב, ציפס זה מצויין. (בן מכין) תגיד, אמא שלך לא מבשלת?
 בן : היא מבשלת לפעמים, לא כל יום, כשיש ארוע או משהו...
 יעל : איזה מוזר...
 בן : היא דווקא יודעת לבשל מצויין היא פשוט נורא עסוקה, היא עכשיו חוזרת מהעבודה נורא מאוחר ואין לה כוח להתעסק עם זה.
 יעל : זאת לא התעסקות...
 בן : לא יודע, אולי זה משעמם אותה, תחשבי זה נורא משעמם לבשל...
 יעל : אתה יודע, זה לא צריך להיות נורא מעניין, זה משהו שאמהות עושות...
 בן : אוי, מה? אם אשה לא רוצה לעמוד כל היום במטבח ולבשל לילדים שלה? מה היא חייבת?
 בגלל שהיא אשה? אני הייתי מתנהג באותה צורה.
 יעל : אני סתם חושבת שזה נורא כיף שכולם יושבים ביחד ואוכלים אוכל חם,
 ולא שכל אחד פותח קופסת שימורים כשהוא רעב. אני בכלל לא מבינה איך אפשר בלי זה.
 בן : טוב בסדר, אז אם אמא שלך עומדת כל היום במטבח, ויש לך מלווח חם כשאת חוזרת מבה"ס אז אתם משפחה יותר חמה ואוהבת...
 יעל : נכון.
 בן : מה אני אגיד לך את פשוט תימנייה חמה, אין מה להגיד... תימנידה...
 יעל : תשתוק, יא פולני קר.
 בן : אני לא פולני.
 יעל : אתה כן. (בורחת)
 בן : תבקשי סליחה, בואי הנה... אם לא תחזרי זה יכאב יותר...

תמונה 8

- אושו : (נכנס בפוזה של פסיכולוג ואוכל בננה) טוב, בוא נמשיך, אין לי את כל היום...
 בן : (בן מתעורר כמו מתוך הזיה) אושו!
 אושו : כן?
 בן : אני לא מאמין, זה כמו חלום...
 אושו : טוב, טוב, טוב, היינו שם... אולי נתקדם?! אתה רוצה להתחיל לעבוד על שיחרור הפלונטר שלך? או שאתה רוצה להמשיך להגיד "אושו, ואו, אני לא מאמין, אושו"...?
 בן : סליחה. אני רוצה להתחיל לעבוד.
 אושו : יפה.
 בן : רגע, איך אתה יודע על ה...
 אושו : כאילו, דא! (פאוזה) טוב, איך אתה מעדיף לעשות את זה? בשכיבה? בישיבה?
 תוך כדי מדטציה דנמית? בערום מלא? מה אתה אוהב? אני פתוח, דבר, מה?
 בן : אהה... אני לא יודע, מה שמקובל.
 אושו : הלו, תתעורר, אין כזה דבר מקובל, מה שטוב לך, זה מה שמקובל. אתה קובע מה מקובל בעולם שלך.

- בן : או. קי.
- אושו : טוב, בוא נתחיל במדטציה מודרכת, תשכב ונראה מה עולה לך בראש.
מה שעולה לך בראש, הוא לא סתמי, לגוף יש מנגנון טיפול עצמי מדהים.
כל מה שצריך ללמוד הוא לתת לו לטפל בעצמו בלי להפריע, להקשיב למנוע.
(פאזזה) רגע מה זה שם?
- בן : גרעינים.
- אושו : מה עשית איתם?
- בן : פיצחתי.
- אושו : מעניין...
- בן : אני לא מבין... זה טוב? זה רע?
- אושו : נו, תחשוב רגע לבד. (פאזזה) איזה גרעינים אלה?
- בן : שחורים.
- אושו : בסדר, שחורים ומאיפה באים הגרעינים האלה לעולם?
- בן : מה, מאיפה הם באים? מהחנות...
- אושו : וקצת קודם...
- בן : אני לא מבין, מה אתה רוצה? זה רק גרעינים... גרעיני חמניות... (פאזזה)
- אושו : (עושה תנועה של משמעות נסתרת, פפפ...)
- בן : (מבין) אה... חמניות... (לא מבין) אה?... (אושו עושה תנועת ביטול כמו למפגר)

תמונה 9

(פלאש בק. בן, ילד, יושב וקורא ספר על הודו)

- יהודית : אתה עוד כאן? פעם אחרונה שאני אומרת לך, אבא מחכה לך עם החמניות.
- בן : אוף, אין לי כוח לזה עכשיו.
- יהודית : אל תהיה תינוק, אפשר לחשוב מה אתה עושה? כשאתה כבר לא אצל יעל אוכל ג'חנון ומשחק בבובות, אתה יושב וקורא כל היום, תעשה פעם משהו פרודוקטיבי...
- בן : למה את לא באה לעזור עם החמניות?
- יהודית : אתה רוצה לבדוק את העבודות של התלמידים שלי?
- בן : כן.
- יהודית : אל תתחצף, קדימה, עוד שתיים חושך ואתם לא תספיקו כלום. נו, אתה רוצה שאני אקח לך את הספר בכוח, אתה יודע כמה קשה לאבא עכשיו מאז שאין את הפועלים, אז תפסיק להיות תינוק.
- בן : מה אני אשם שהערבים לא יכולים לבוא יותר...
- יהודית : אתה לא אשם, אבל בגלל זה אתה צריך לעזור לו.
- בן : למה אבא שלי לא מנהל בנק?
- יהודית : אפילו לא בצחוק, ילד כפוי טובה, מה אתה קורא שם? מה מרתק, כל כך, שאתה לא יכול לעשות הפסקה ולעזור שתיים לאבא שלך?

בן : זה ספר על בודהא.

יהודית : מה?

בן : גאוטאמה בודהא, הוא היה נסיך הודי שרק בגיל עשרים ותשע גילה שיש גם סבל בעולם. הוא יצא למסע, כדי למצוא דרך להשתחרר מכל היסורים, ואחרי שש שנים של חיפושים הוא החליט פשוט להתיישב מתחת לעץ, ולא לזוז עד שהוא יגיע להארה.

יהודית : אז זה המודל לחיקוי שלך? עוד פרזיט שלא עושה כלום...

בן : בפעם הראשונה בחיים שלו הוא התחיל להסתכל פנימה במקום החוצה ולראות את המציאות כמו שהיא באמת. ואז לילה אחד, כשהירח היה מלא הוא, פתאום, ראה את האמת המוחלטת. הוא הגיע להארה והשתחרר בבת אחת מכל הכבלים הארציים שלו. הוא הפך לאדם מואר - לבודהא!

יהודית : אז אתה רוצה להיות מואר? למה לא אמרת קודם? דחוף אצבע לשטקר!

תמונה 10

אושו : גם הנשמה צריכה לדעת איפה להיולד. הנשמה נולדת במקום שהיא נולדת כדי ללמוד את השיעור המיוחד שהיא יכולה ללמוד רק שם. אתה לא מבין?

בן : לא ממש...

אושו : אתה לא סתם נולדת להורים שנולדת, יש שיעור שאתה צריך ללמוד מהחוויה הזאת.

בן : איזה שיעור?

אושו : אני לא יכול לגלות לך? למידה אמיתית היא רק דרך ניסוי וטעיה. כמו בבדיקה מדעית. רק אם תחווה באמת משהו, תוכל ללמוד ממנו ולגדול לאדם יותר טוב.

בן : (כאב) אהה...

אושו : הבנת?

בן : אה... לא. נרדמה לי הרגל! אחת... (קס) או. קי. לא נולדתי סתם איפה שנולדתי.

אבל אולי השיעור הוא לא שלי, אולי הוא שלהם, אולי הם צריכים ללמוד משהו ולא אני, אולי אני סתם מבזבז את הגילגול הזה, על להיות מורה.

אושו : דביל! אין כזה דבר סתם להיות מורה, "מכל מלמדי השכלתי ומתלמדי יותר מכולם",

שיו, כמעט שכחתי, אני מאחר, (מתחיל לצאת) קבעתי לעכשיו עיסוי פנים הולסטי עם מאסג' שמנים אירוודי (תנועה מגונה) כולל הכל. (עם תלמידה) טוב הבנת את

הפרנציפ, תמשיך קצת

לבד... שיהיה בהצלחה...

בן : רגע, אתה לא יכול ללכת ככה!

אושו : למה מה אתה רוצה? חיבוק ונשיקה?! (יוצא)

תמונה 11

(פלאש בק. יעל ובן ילדים)

- יעל: אני לא מאמינה שאתה נכנס הביתה ואתה אפילו לא נותן חיבוק ונשיקה להורים שלך אתם כל-כך קרים, קצת רגש, טיפה חום.
- בן: שמענו עליך, תמניה חמה, יש לנו חום, יש לנו רגש, הוא פשוט בפנים, אנחנו קצת פחות מוחצנים זה הכל. לא צריך להראות כל הזמן בשביל לדעת שאוהבים. אתה יודע וזהו.
- יעל: תמשיך לעבוד על עצמך, פולני קר. תראה, אתם משפחה נפלאה, אנשים מקסימים, אני לא אומרת שלא, אבל אתה חייב להודות שיש משהו ספרטני באויר.
- אתם בקושי אומרים שלום אחד לשני. אולי ההורים שלך חושבים שזה מחשל, אבל זה נראה לי קצת עצוב זה הכל.
- בן: זה בגלל שבמקור אנחנו באים מארופה, הרגש מאופק, אנחנו לא שופכים אותו לכל הכיוונים כמוכם. זה רגש מאופק. אנטלקטואלי.
- יעל: רגש אנטלקטואלי? זה כמו להגיד "מיים יבשים", אין כזה דבר.
- בן: דברים מתנהלים אחרת אצלנו, זה הכל. לא יותר טוב, או פחות טוב, פשוט אחרת.
- יעל: טוב, לא יודעת, זה רק נראה לי מוזר זה הכל. רגשות זה משהו שצריך להראות, אם לא מראים אותם אף אחד לא יודע שהם שם. (פאוזה) טוב, לא חשוב רק באתי להגיד שלום. אני נוסעת מחר.
- בן: לאן?
- יעל: לאילת, עם הלהקה.
- בן: לא נכון. אתם נוסעים להופיע עם הריקודי עם באילת?
- יעל: כן, פתאום, הודיע לנו שנוסעים. אנחנו מקבלים שם מלון חינם.
- בן: אבל מה יהיה עם המסיבה ביום שישי?
- יעל: לא יודעת.
- בן: מה לא יודעת? עם מי אני ארקוד, אם את לא תהיי?
- יעל: אולי בנתיים תרקוד עם עינת, החברה החדש ה שלך...
- בן: מצחיק מאוד, אנחנו לא חברים, יצאתי איתה פעם אחת לסרט זה הכל, תרגעי.
- יעל: אני רגועה לגמרי. רק זה לא מה שהיא מספרת לכולם...
- בן: מה זאת אומרת?
- יעל: לא כלום.
- בן: דברי.
- יעל: סתם, היא אמרה למיכל שאתם ביחד, אז אולי כדאי שתתאמו גירסאות.
- בן: זה מה שהיא אמרה לה?
- יעל: כן. (ממשיכים ללכת בלי לדבר) אז מה? אתה תתגעגע אלי?
- בן: תזכירי לי את השם...
- יעל: (בצחוק) אל תשחק איתי משחקים. תגיד לי עכשיו. אתה בנוי לקשר? כן או לא?

בן : (בהודו) אני בנוי לפלונטר, זה כמו קשר, זה רק קצת יותר מסובך.
 אמא שלי תמיד אמרה לי שחברים באים, חברים הולכים, אבל משפחה זה לנצח.
 מ שפחה זה הדבר הכי חשוב שיש לבן-אדם, לא חשוב מה הוא יעבור, אם הוא יהיה עשיר או עני, תמיד תהיה לו את המשפחה שלו. אני תמיד חשבתי שדווקא בגלל זה, משפחה זה דבר נורא בעייתי. זה לנצח. אתה בכלל לא בוחר בזה, אף אחד לא שואל אותך. אתה רוצה? לא רוצה? למי להיוולד? כמה אחים יהיו לך? זה מה שיש וזה לנצח. חברים זה הרבה יותר חזק, יש מליון אנשים מסביב, ואתה בוחר באדם מסויים בתור חבר. אתה בוחר בו מכולם, ועצם הבחירה הזאת נותנת לזה כוח עצום. אתה לא חייב. אתה לא צריך. אתה חבר כי אתה רוצה להיות חבר... אבל משפחה, זה אולי הרבה דברים אחרים, אבל בחירה זה לא...

תמונה 12

(פלאש בק). יהודית עומדת ומגהצת בגדים. מנחם עומד ליד השולחן, עם מזמרה, עובד נמרצות, מסדר את הפרחים לאריזה. סאונד של גשם. טלוויזיה ברקע דולקת על יומן לחדשות)

יהודית : למה אתה עושה את זה בבית?
 מנחם : איפה בדיוק את רוצה שאני אעשה את זה? בחוץ? בגשם?
 יהודית : אוי ואבוי לך אם אתה מלכלך את הריצפה, אני שטפתי הבוקר.
 מנחם : בסדר, בסדר, תרגעי. אני לא אלכלך כלום. (ממשיך לעבוד) תגידי, בא לך אולי לעזור לי קצת?
 בן : אני משתוקק.
 מנחם : חוכמולוג.
 יהודית : די, תכבה כבר את הטלוויזיה, אני לא יכולה לראות את זה יותר זה משגע אותי.
 מנחם : זה שלא נראה את זה, לא יפסיק את זה.
 יהודית : זה לפחות יפסיק את זה אצלי בסלון.
 מנחם : אני לא מבין איך לא נכנסים לשם וגומרים איתם. חבורה של מטומטמים יושבים בממשלה הזאת, אין להם שום תוכנית, רק מכבים שרפות כל פעם. שום פתרון אמיתי. אני לא מבין למה לא נכנסים לשם ופותרים את זה פעם אחת ולתמיד, להפסיק להתעסק איתם בכפפות של משי...
 בן : זה לא כל-כך פשוט, אבא...
 מנחם : זה מאוד פשוט, ברגע שמבינים את המנטליות שלהם. לא יעזור הם בנויים אחרת מאיתנו. כל פעם שמתחילים לדבר על ויתורים ועל החזרת שטחים, הם תופסים את זה כחולשה שלנו, וישר מתחיל עוד גל של התפרעויות ופיגועים. יהיה אפשר לנהל מסע ומתן אמיתי איתם רק מעמדה של כוח. לא יעזור, כמה שזה לא נעים, צריך להיות איתם חזקים. זאת השפה היחידה שהם מבינים. תראה להם מי הבוס ואז הם יכבדו אותך.
 בן : אבא, זה...

יהודית : אתה לא רואה שאתה מטנף את כל הבית.
 מנחם : אני לא מלכלך, זה נופל לתוך הדלי.
 בן : אבא, זה אף פעם לא יהיה פתרון של זבנג וגמרנו...
 מנחם : חביבי, אני עבדתי עם ערבים עוד לפני שידעת לזחול, אז תעשה לי טובה, בסדר?
 אני לא אמרתי זבנג וגמרנו, אבל צריך להבין שהם בנויים אחרת מאתנו, זאת תרבות אחרת וחינוך אחר וצריך להיכנס לראש שלהם בשביל לנצח במאבק הזה, לא להתייפיף :
 איך הינו חולמים שזה יהיה, אם הם היו שוודים. תאמין לי שהייתי בצבא, ובמצבים לא פחות מורכבים, אבל אצלנו, תסלח לי על הביטוי, לחיילים היו ביצים.
 לא רצו כל היום עם עורך דין צמוד, והתקשקשו אם זה חוקי או לא חוקי כל היום.
 מה שאנחנו חושבים שנורא הומני ונאור, הם תופסים כחולשה, ומיד מרימים את האף ונכנסים בנו. אי אפשר לתת להם סטירה ומיד להתחרט ולבקש סליחה, מצטערים לא התכוונו. צריך להיות עקביים זאת מלחמה, בדיוק כמו כל מלחמה אחרת ובמלחמה צריכים להתנהג כמו במלחמה, לא כמו חבורה של נקבות. יש מצבים שזו לא נעים צריך להפעיל כוח, להכנס בהם ולכסח להם את הצורה. לא יעזור כלום, גם אז וגם היום הם מבינים רק שפה אחת, שפה של כוח. (יהודית מסדרת את השולחן)
 יהודית : טוב, אתם מוכנים להפסיק עם זה ולשבת ליד השולחן. האוכל מתקרר.
 בן : אין לי תאבון.
 יהודית : שב ליד השולחן ותאכל כמה שתאכל.
 (הם מתיישבים ליד השולחן. יהודית מוזגת אפונה ירוקה לצלחות שלהם)
 בן : אני חושב אולי לנסוע להודו לפני הגיוס...
 יהודית : אוי, אל תבלבל בביצים, אתה לא נוסע לשום מקום.
 מנחם : מה אתה מקשקש? נו, אתה יודע שאין לי פועלים עכשיו, מי בדיוק יעזור לי עם הפרחים? סבתא שלך?
 יהודית : תעזוב את אמא שלי במנוחה, העצלנות שלו היא לא מהגנים שלנו.
 (בן קם מהשולחן בהפגנטיות ויוצא) לאן אתה הולך? תשאר לשבת ליד השולחן!

תמונה 13

בן : איך מגעים להארה? אולי משהו יסביר לי פעם אחת, בצורה פשוטה, איך עושים את זה? אין איזה פרוספקט? משהו ברור, 123, דרך? שביל? משהו? איך מגיעים לזה לעזאזל?
 אושו : (נכנס) או, שאלה יפה.
 בן : תודה. תראה, אושו, אני לא רוצה להיות בוטה, אבל אולי אם אף אחד לא יודע להסביר בדיוק איך עושים את זה, אז אולי בכלל אין כזה דבר? אולי זאת אגדה?
 אושו : יפה, יפה מאוד. תגיד לי, ואיך מלמדים מישהו להתאהב? מה הדרך? (בציניות לעצמו)
 או שאולי האהבה לא קיימת, חנטריש? ולפני שחווית אהבה יעזור כמה יסבירו לך על זה? איך זה אמור להיות? לא! עד שלא היית שם לא תבין כלום. אבל כשסוף סוף אתה חווה את זה... אתה מבין. או הו, איך אתה מבין...
 אתה מבין. או הו, איך אתה מבין...
 אתה מבין. או הו, איך אתה מבין...

תמונה 14

(פלאש בק. בן ויעל, בני 17. יעל נכנסת ומחזיקה צדף בתוך תיק צד)

- בן : או, שלום חשבתי שכבר לא תחזרי יותר אף פעם.
יעל : חשבתי על זה. אתה יודע כמה שוודים התחילו איתי על החוף? (נותנת לו שקית)
בן : שמענו עליך. מה זה בשבילי?
יעל : כן, זאת מתנה.
בן : זה צדף.
יעל : נכון.
בן : וואי, הוא ענק.
יעל : הצדף הכי גדול ומיוחד בעולם.
בן : איפה, מצאת אותו?
יעל : על החוף באילת.
בן : הוא נורא יפה.
יעל : הוא לא רק יפה, זה צדף קסמים.
בן : כן, מה הוא יודע לעשות?
יעל : תשים אותו ליד האוזן.
בן : (מקשיב לצדף) נו?
יעל : אתה לא שומע?
בן : לא... (לאט נכנס סאונד של "צדף" שמתחזק לתוף רחש של ים)
יעל : נו, תתרכז, כמו מה זה נשמע לך?
בן : לא יודע...
יעל : תעצום עניים... תקשיב ותנסה לדמיין מה אתה רואה... אתה לא שומע את הים?
בן : אה, וואלה... שומעים כאילו ים...
יעל : זה לא כאילו, זה ים...
בן : מה זאת אומרת?
יעל : בפנים יש ים. איזה יופי זה? תחשוב, לא חשוב כמה רחוק הוא יהיה מאיפה שלקחו אותו
תמיד יהיה בפנים משהו מהים שלו, לתמיד...
תקשיב איזה יופי (לוקחת את הצדף ומקשיבה) איזה רחש קסום.
(פאוזה) אתה יודע מה אני חושבת?
בן : מה?
יעל : אני חושבת שהוא עושה את הצליל הזה בגלל שהוא מתגעגע...
בן : למה?
יעל : למקום שלקחו אותו ממנו... לים... ששש... תקשיב... (מנסיים להקשיב ביחד לצדף)
כן, בטוח, ככה נשמע געגוע...
בן : (מקשיב לצדף ועושה רעש של ים) שששש...

יעל: תגיד אם אי פעם נפרד, אתה תתגעגע אלי?

בן: מה פתאום, אין מצב.

יעל: מה?!

בן: אין מצב שאי פעם ניפרד.

יעל: תשובה נכונה. (צוחקים) אתה יודע למה?

בן: למה?

יעל: כי גם אם אי פעם לא תהיה ברירה ונצטרך להיפרד לכמה ימים. לא ניפרד באמת כי כל מה

שתצטרך לעשות זה להקשיב לצדף ואז אתה תראה אותי וזה יהיה כאילו אני פה לידך,

אתה תעצום עיניים וממש תוכל להרגיש אותי לידך. אתה יודע מה? אתה לא מאמין לי?

בוא נעשה נסיון. אני הולכת ואתה תעצום עיניים ותקשיב לצדף.

(בן עוצם עיניים, יעל מתקרבת ואז מתחרטת ונותנת לו נשיקה באויר ובורחת)

תמונה 15

בן: (בהודו) כדי להיוולד מחדש צריך להרוג את הישן. אני חייב למחוק הכל ולהתחיל מאפס,

כדי לעשות שינוי אמיתי, קיצוני, חייבים לחתוך בלי רחמים. בכאב לקלף את הקליפה הישנה

ולהפטר מכל המחלות. אני יכול להיות אדם חדש, משוחרר וחופשי.

צריך ללכת עם זה רחוק, צריך לשים לזה סוף!

אושו: (נכנס עם אקדח) אז אתה רוצה להתאבד?

בן: מה?

אושו: מה אתה מבוהל כאילו ראית רוח, לך תקע לעצמך כדור בראש והלאה לגלגול הבא,

בן: עזוב אותי, אני לא רוצה.

אושו: נקניק. פחדן.

בן: אני לא פחדן, אני פשוט לא רוצה להתאבד.

אושו: למה?

בן: כי יש עוד המון דברים שלא חוויתי, אני עוד לא...

אושו: אבל אתה הרי הבנת שאתה בן אדם רדוד, שטחי ומבולבל, אז, יאללה, תעבור הלאה.

בן: אבל למה? אני לא פוגע באף אחד, מה אתה רוצה ממני?

אושו: בטח שאתה פוגע, בהרבה אנשים במשפחה שלך, בחברים, לא יודע, נראה לי שאתה סתם

מבזבז את הזמן, אתה עצלן. להארה אמיתית כבר לא תגיע בגלגול הזה, אז מה הטעם?

לא נמאס לך להמשיך ולנסות? אתה על ניוטרל. אתה אפילו לא מתקדם...

בן: למה? אני עושה כל יום מדטציות ומתרגל טנטרה...

אושו: טנטרה? נו, לתקתק כל אחד יכול. אבל מה אם משהו קצת קשה? להתנזר? לצום

כמה ימים? אתה עצלן! אתה תמיד מחפש קיצורי דרך, את הפתרון הקל.

למציאת האמת אין קיצורי דרך. מה אתה חושב? ש"בודאה" עבר קיטנה בשביל להיות

מואר? מה הוא קיבל בדרך? שוקו ולחמניה? לא. אבל מה יצא בסוף? בודהא!

אי אפשר להגיד שהאיש לא השאיר חותם. יאללה, אולי בגלגול הבא יהיה לך יותר

מזל... (נותן לו את האקדח ובא לצאת)
 בן: אה, או קיי, הבנתי זאת מין מניפולציה כזאת, אתה מושך אותי לקצה כדי שאני אראה את כל היופי והטוב שיש בעולם, "לחיות כל יום כאילו זה היה היום האחרון שלך", זה מה שנקרא...
 אושו: לא, אני באמת חושב שאתה אפס. (פאזזה) 5 – 4 – 3 – 2 – 1 – 0.
 (נשמעת יריה. בן נבהל, הוא חושב שהאקדח פלט כדור)
 סתם, צוחקים איתך, זה סרק. לך, לך הביתה... (בא לצאת ואז עוצר)
 אה כמעט שכחתי, זה בשבילך. (אושו נותן לבן מעטפה ויוצא)
 בן: (בן פותח את המכתב קורא ומלמל) "סבתא מתה"...

(קליפ של סאונד לא ראליסטי. שדה תעופה. רמקולים באנגלית: "טיסה 438 מבומבי לתל-אביב יוצאת עוד 30 דקות משער 4". רעש של מטוס נוחת, שדה תעופה, קולות של הלוויה, קדיש, בן נכנס לבמה לבד, יחף, עם תרמיל גב ענק, מחזיק זר חמניות גדול. הוא מתקרב לקבר. רעש של אנשים עוזבים את בית הקברות, קולות של זקנים מתלחשים (V.O):
 "תראו איך הוא נראה..." , "לא זהיתי אותו בכלל..." , "מה הוא היפי?" , "לא, הוא שייך לאיזה כת..." , "מה האימיש?" , "לא, האימן..." , "מה היא אמרה?" , "הוא חבר בכת ה E MAIL", "אה, אוי ואבוי..."

תמונה 16

(בן בלבוש הודי, פורק בסלון תיק גב מהודו. יהודית מנקה את החדר)
 יהודית: אל תעשה את זה פה, תיכף יתחילו להגיע אנשים לשבעה והדבר האחרון שאני צריכה כאן זה בלגן.
 בן: אני תוך דקה מסיים, והוקוס פוקוס לא ישאר כלום, קחי זה בשבילך.
 (נותן לה מתנה עטופה)
 יהודית: מה זה לכבוד השבעה?
 בן: לכבוד מה שאת רוצה. נו, קחי זאת מתנה...
 יהודית: למה? מה כבר עשית?
 בן: מה זאת אומרת?
 יהודית: מה כבר עשית שאתה מביא לי מתנה?
 בן: זאת סתם מתנה.
 יהודית: איזה נזק כבר עשית? על מה אתה צריך לחפות?
 בן: על כלום.
 יהודית: לא, לא, לא, אל תספר לי סיפורים, אתה בחיים לא הבאת לאף אחד מתנה סתם ככה, ואין סיבה שתתחיל עכשיו. אתה יכול להביא מתנה רק אם אתה מרגיש ייסורי מצפון על משהו? מה עשית?

- בן : את לא נורמלית. אולי תתני לי טיפה קרדיט שהשתנתי קצת בהודו...
 יהודית : יכול להיות, עדיין , לא יכול להיות שהודו שינתה אותך עד כדי כך.
 בן : יה, אני לא מאמין...
 יהודית : מה לעשות? אני מכירה אותך. גם עם הבגדים המצחיקים האלה,
 אתה עדיין הבן שלי ואין אצלך מתנות סתם...
 בן : ואולי סוף, סוף השתנתי, אולי התבגרתי, אולי למרות שאת מסרבת להאמין
 הודו עשתה לי טוב.
 יהודית : נו, מה יכול להיות רע? לשכב ערום על החוף כל היום...
 בן : אמא לא שכבתי ערום כל היום... לא חשוב, את רוצה את המתנה, כן או לא?
 יהודית : (ממלמלת תוך כדי פתיחת האריזה) אל תדאג, גם אם זה יקח לי זמן אני אגלה
 מה הסיבה האמיתית למתנה הזאת...
 בן : עכשיו אני מבין למה לא נתתי לאנשים מתנות כל השנים, זה לא כיף אצל פולנים...
 יהודית : אנחנו לא פולנים.
 בן : אנחנו כן, והגיע כבר הזמן שנצא מהארון. זה מדהים, בעדה שלנו אנשים לא מקבלים
 מתנה סתם נורא שמחים ואומרים תודה בלי לנתח. אי אפשר לנצח אף פעם, לא הבאת
 מתנה, למה לא הבאת? הבאת, למה הבאת? למה זה קטן, למה זה גדול? אל תדאגי,
 יותר אני לא אתן כלום, בסדר?
 יהודית : כן, כן, תחפש הצדקות לחסרונות שלך... קמצן...
 (יהודית פותחת ומוציאה צדף) מה זה?
 בן : צדף.
 יהודית : אני רואה אבל... מה עושים איתו?
 בן : לא שוכחים להתגעגע למשהו גם שהוא נמצא ממש לידך...
 יהודית : מה?
 בן : שמי אותו ליד האוזן ותקשיבי, ככה נשמע געגוע...
 יהודית : (פאוזה) אוי ווי, אני ידעתי שתיקח שם סמים.

תמונה 17

(פלאש בק. בן אורז תיק גב גדול לפני גיוס. יעל נכנסת עם תיק צד עם ריקמה של חמניה עליו)

- יעל : אהלן!
 בן : (ממשיך לארוז את התיק) הי.
 יעל : מה עניינים?
 בן : בסדר.
 יעל : מתרגש?
 בן : מה יש להתרגש? סתם באסה...
 יעל : וואלה. (פאוזה) מתי אתה צריך להיות בבקו"ם מחר.
 בן : בשמונה בבוקר.

- יעל: מי לוקח אותך לשם?
- בן: מה זאת אומרת?
- יעל: מה, מה זאת אומרת? אבא? אמא? שניהם?
- בן: לא, מה פתאום, אני נוסע באוטובוס.
- יעל: מה הם לא לוקחים אותך לבקו"ם?
- בן: לא, אמא מלמדת ואבא כבר מזמן עם הפועלים בחמניות, נראה לך שהם יפסידו יום עבודה בשביל זה. אני גם מעדיף לנסוע לשם לבד, זה נראה לי סתם תינוקי לנסוע לצבא עם ההורים.
- יעל: מה אתה משוגע? לא נוסעים לבקו"ם לבד. אתה רוצה שאני אבקש מאבא שלי את המכוננית של העבודה שלו ואני אקפיץ אותך לשם...
- בן: אין לך בכלל ביטוח על המכוננית של העבודה שלו.
- יעל: מה זה משנה, אני אקח את הסיכון...
- בן: לא, אני לא רוצה, זה בסדר, אני אסתדר.
- יעל: נו, אל תהיה דביל יהיו לך מספיק הזדמנויות לנסוע באוטובוסים, בוא תתפנק יום אחד...
- בן: לא, לא צריך, באמת.
- יעל: (פאוזה) תגיד, אתה כועס עלי? אני עשיתי משהו לא בסדר?
- בן: לא, מה פתאום. למה את שואלת?
- יעל: סתם, כי אתה קצת מוזר בזמן האחרון.
- בן: אני לא.
- יעל: זה קשור לעומר?
- בן: מה קשור לעומר?
- יעל: לא יודעת, מאז שאני יוצאת איתו קצת התרחקנו...
- בן: אני לא יודע על מה את מדברת.
- יעל: אני יודעת שאתה לא ממש מת עליו, אבל...
- בן: מה?
- יעל: אתה יודע שזה לא צריך לשנות כלום ביננו.
- בן: מי אמר שזה משנה?
- יעל: בן, אתה החבר הכי טוב שלי מאז ולתמיד. עומר זה סתם מישהו שאני יוצאת איתו עכשיו ואולי מחר זה יגמר, מה שיש ביננו זה לתמיד.
- בן: בסדר, אני פשוט צריך לגמור לארוז וללכת לישון כי אני קם מחר בחמש בבוקר.
- ואם אני לא אסיים עם זה בקרוב בחיים אני לא אקום בזמן לאוטובוס ואני לא בטוח שזה דרך כל-כך טובה להתחיל את הצבא. אל תדאגי, אני בטח אצא שבת...
- יעל: מה שבת? אתה מתקשר אלי מחר בערב להגיד לי איפה שמו אותך.
- בן: טוב, אני חייב להמשיך.
- יעל: בסדר, בסדר, אני הולכת. הי, תביא חיבוק. (יעל ניגשת ומחבקת את בן)
- בן: להתראות.
- יעל: ביי.

תמונה 18

(יהודית שוטפת כלים הטלפון מצלצל בבית. יהודית, מנגבת ידיים מתעצבנת שאף אחד לא מרים את הטלפון ניגשת לענות, ובאותו זמן בן מופיע, היא עונה)

יהודית: מישהו עונה? (פאוזה) מנחם? (פאוזה) בן? (היא ניגשת לטלפון ומרימה)
הלו... מה?! בבה בהנגי... לא, אני חושבת שזאת טעות במספר...

בן: (בן נכנס) רגע, אמא, זה בשבילי! (לוקח ממנה את הטלפון ומתקן אותה) בנגי...
יהודית: מה?!

בן: הלו? שושנית! יו, אני לא מאמין, מה את עושה בארץ?
יהודית: שושנית?!

בן: איזה יופי לשמוע אותך... לא, אני לא מלמד פה, חזרתי להלוויה של סבתא שלי...
כן... אה, אני עוד לא יודע, רק חזרתי, זה הכל היה נורא פתאומי... כן... טוב...
בכל מקרה אולי נפגש לעשות איזה מדטציה ביחד... לא, לא להרבה זמן... כן...
אבל בטח, חייבים להפגש... טוב, נשמה, אז נדבר... גם אני... טוב לשמוע אותך...
יאללה ביי. (מנתק)

יהודית: מי זאת שושנית?

בן: בחורה שהכרתי בהודו.

יהודית: רגע, אתה מלמד? מה אתה מלמד? על איזה קורסים דיברת?

בן: בהודו הדרכת קצת...

יהודית: קצת מה?

בן: נו, עזבי, זה לא יעניין אותך...

יהודית: מה אתה יודע מה יעניין אותי...

בן: עזבי, אמא...

יהודית: נו, דבר!

בן: (פאוזה) טנטרה.

יהודית: מה, הדבר הזה עם הקלפים... ש...

בן: לא, טארות, אמא, טנטרה זה משהו אחר...

יהודית: אה, אז מה זה טנ...
בן: טנטרה.

יהודית: טוב, בסדר, טנטרה, שמנטרה, מה זה?

בן: אם זה באמת מעניין אותך אז אני אביא לך ספר לקרוא.

יהודית: אתה יודע שאין לי סבלנות לקרוא, תגיד בגדול על מה זה?

בן: זאת תורה שלמה מהמזרח, אי אפשר להסביר את זה ככה על רגל אחת.

יהודית: תנסה.

בן: טוב, בפשטות, זאת דרך להגיע לאורגזמה קוסמית.

יהודית: (משפריצה את הקפה) מה?

בן: זאת דרך שבה לומדים להגיע להארה רוחנית באמצעות...

- יהודית : באמצעות מה?
- בן : זאת מדטציה באמצעות מין. זאת תורה שבא מתייחסים לגוף כאל מקדש, זאת דרך ללמוד לעשות אהבה עם היקום.
- יהודית : עם היקום?! אוה! בקושי עם אבא שלך... לא חשוב.
- בן : זה בדיוק העניין, רוב האנשים גדלים לראות במין אקט טכני, חייתי, סתמי, ומין יכול להיות הרבה יותר, מין אמיתי זאת חוויה רוחנית עמוקה, זאת המדיטציה הכי חזקה שאפשר לעבור.
- יהודית : ואתה מלמד את זה...
- בן : גם, קצת... העברתי ביחד עם עוד אנשים סדנאות של זה בהודו.
- יהודית : הבנתי, אז אתה והשושנית הזאת, איך להגיד... (עושה תנועה עם היד) מתרגלים.
- בן : אמא, די! ידעתי שאי אפשר לדבר איתך על זה. (יוצא)
- יהודית : אנשים באים, אנשים הולכים ואני תמיד נשארת עם הכלים.

תמונה 19

(פלאש בק, בן ויעל בני, 21 מעבירים בניהם גיוינט)

- בן : אז מה את עצובה?
- יעל : קצת, אבל זה בעצם נגמר מזמן. אתה יודע, זה היה אדיוטי. הוא יוצא פעם בשלושה שבועות הביתה וגם אז אני בקושי ראיתי אותו, בגלל הלימודים, אז בשביל מה? רק בשביל להגיד שיש לי חבר?
- בן : וואלה.
- יעל : זה כנראה היה סידור נוח כשהינו באותו בסיס, אבל אחרי שהשתחררתי זה סתם נמתח כי לאף אחד מאיתנו לא היה בייצים לסיים את זה. אני באמת לא מבינה איך זה נמשך כל כך הרבה זמן, סתם, לא חשוב. העיקר שזה נגמר. לחיי התחלות חדשות. (משיקים כוסות יין)
- בן : אמן.
- יעל : (פאוזת) תגיד, אתה לא מפחד שיגלו בצבא שעישנת?
- בן : על הזין שלי, אני כבר בחופשת שיחרור שכחת? אני יכול לעשות מה שאני רוצה...
- יעל : אבל עדיין, אם יגלו עוד יכולים להכניס אותך לכלא.
- בן : אז מה? מי יודע? אולי שווה להכנס לכלא, אם אח"כ ישחררו אותי לכל החיים ממילואים על אי התאמה למסגרות, או פרופיל 21...
- יעל : תמשיך לחלום.
- בן : מאניקית. את בכלל מרגישה משהו? אני לא מרגיש כלום.
- יעל : אני חושבת שאני מתחילה להרגיש משהו, זה לוקח קצת זמן. אתה יודע, כשבן דוד שלי הביא לי את זה, הוא אמר שיש שיטה לבדוק אם מישהו כבר מסטול או לא.
- בן : איזה שיטה?
- יעל : שיטת ה"כפית".
- בן : מה?

- יעל: לא שמעת על זה?
- בן: לא.
- יעל: טוב, אז לפי השיטה הזאת, אם מישהו אחד אומר כפית והשני נקרע מצחוק, זה סימן.
- בן: לא נראה לי שיטה מדעית מי יודע מה...
- יעל: בוא ננסה, אתה מוכן?
- בן: כן, אבל אין סיכוי שזה יעבוד.
- יעל: בוא ננסה. (פאזזה) כפית.
- בן: (פאזזה. בן מנסה לעצור צחוק ולא מצליח) פפפ... מטומטמת... אאהה... כפית...
פפפפ... (דופק על הרגל ונקרע מצחוק)
- יעל: (מתפקעת מצחוק ביחד איתו) אתה מטומטם, פפפפ...
- בן: (לוקח מראה ומתחיל לעשות פרצופים מוזרים) יו, זה עובד, תראי איך אני נראה, יו, איזה קטע... תסתכלי... שיו, איך אני נראה... תסתכלי במראה... העיניים שלי אדומות לגמרי...
- יעל: יו, אני מרגישה כל-כך מוזר כאילו שאני צפה. איזה כיף זה. תסתכל, פתאום, כל הצבעים נורא חזקים. בוא לרקוד... (מנסה לגרור אותו לרקוד)
- בן: לא, לא בא לי.
- יעל: (יעל רוקדת עם עצמה) תסתכל על החמניות, תראה איזה יופי. (לוקחת חמניה אחת) איזה דבר יפה.
- בן: יעל אני... (פאזזה)
- יעל: מה? (פאזזה)
- בן: לא כלום. (פאזזה) יעל, את מאמינה שאי פעם מגיע רגע בחיים, שאתה מפסיק לסבול, שאתה רואה סביבך רק יופי ואהבה ואתה מאושר, פשוט מאושר...
- יעל: מה, משהו כמו אפטר אין סופי, שבת בלי מוצאי שבת, רגילה לא רשומה?
- בן: כן, משהו כזה.
- יעל: בטח, שאני מאמינה, כמו שאני מאמינה שירד יום אחד מהשמים, גשם של חמניות. (זורקת אליו עלי כותרת של חמניות)
- בן: מה? מה זה קשור?
- יעל: זה לא.
- בן: מפגרת.
- יעל: מטומטם. (יעל מתחילה מלחמת כריות, היא זורקת כרית אחת ותום זורק עליה כרית חזרה) יו... תזהר... אני סופרת מחמש עד אפס ב"אפס" אתה מת:
- 1, 2, 3, 4, 5... (יעל מתחילה לזרוק עליו כריות בקצב)
- בן: שניה, אני מרגיש קצת לא טוב.
- יעל: אתה בסדר?
- בן: אני בסדר, אני רק צריך לשבת שניה. (בן מתיישב ומחזיק את הראש בן הידיים.)
- יעל מתישבת בצד ומדפדפת בעיתון שזרוק בחדר)
- יעל: אתה רוצה שאני אביא לך כוס מים?
- בן: לא תודה. אני בסדר, אני רק צריך כמה שניות, אפשר לשנות נושא...

- יעל: טוב, בסדר, סליחה. (יעל ממשיכה לדפדף בעיתון)
- יעל: תגיד, אתה קראת בעיתון על החיילים האלה שהתעללו בפלסטינאים?
- בן: לא, מה?
- יעל: איזה חראות, אני לא מאמינה מה קורה למדינה הזאת, כזה גועל נפש, צריך לסרס את כולם ולהכניס אותם לחמש עשרה שנה לכלא...
- בן: מה הם עשו?
- יעל: הם לקחו פלסטינאים בשטחים שהפרו עוצר, ובגלל שלא נשאר מקום במעצר, הם קשרו אותם וביימו כאילו הוצאה להורג שלהם, סתם בשביל להשפיל אותם, אתה קולט?
- איזה אנשים מבחילים יש במדינה הזאת...
- בן: (פאוזה) יעל, אני...
- יעל: מה?
- בן: יעל, אני צריך לדבר איתך על משהו.
- יעל: דבר. (סוגרת את העיתון)
- בן: (פאוזה) אני החלטתי לנסוע להודו.
- יעל: מה זאת אומרת? נו, אנחנו אמרנו שאנחנו ניסע ביחד בקיץ.
- בן: אז אני לא מסוגל לחכות לקיץ, אני חייב לנסוע עכשיו...
- יעל: אבל אתה יודע שאני בלימודים עד יולי ואני לא יכולה לעזוב...
- בן: יעל, אני החלטתי לנסוע להודו לבד. אני לא מסוגל להשאר כאן יותר.
- אני מרגיש חנוק, אני מבולבל, נראה לי שאני צריך להיות קצת לבד עם עצמי... (יעל יוצאת)
- בן מבוגר: יעל, חכי רגע! יעל את לא מבינה! אני בנוי לפלונטר, זה כמו קשר זה רק קצת יותר מסובך...
- בן צעיר: זה כל כך קשה...
- בן מבוגר: כל בחירה שאתה עושה בחיים מבטלת אין סוף בחירות אחרות שכבר לא תוכל לקחת לעולם.
- בן צעיר: זה נורא. הדבר הכי קשה בחיים זה לבחור.
- בן מבוגר: על סמך מה עושים את זה?
- בן צעיר: גם הכל כל-כך מבלבל...
- בן מבוגר: לפי מה? לפי אינטואיציה?
- בן צעיר: לפי מחקר רציונלי?
- בן מבוגר: איך?!
- בן צעיר: לפעמים נראה לך שהחלטה מסוימת היא הנכונה...
- בן מבוגר: ...ושעה אח"כ אתה חושב שהחלטה ההפוכה היא הנכונה.
- בן צעיר: איך יודעים?
- בן: (שניהם ביחד) אולי פשוט לא לקחת שום החלטה ?
- אבל גם לא לקחת שום החלטה זאת החלטה... (מתחרפנים) אאאאה...

(מנחם יושב ליד השולחן, יהודית מניחה סיר עם חמין, בן עובר ליד)

יהודית: שב, תאכל משהו...

בן: אני לא רעב, תודה.

יהודית: אז רק שב איתנו, אני לא אכריח אותך לאכול. (בן מתישב בחוסר חשק)

מנחם: אז מה נשמע?

בן: בסדר.

מנחם: עם כל הבלגן של השבעה כמעט ולא יצא לנו לדבר...

בן: מה זה כבר משנה, גם שאנחנו מדברים, אנחנו לא ממש מדברים.

מנחם: מה?

בן: תראה אבא, אני מצטער אם אני קצת בוטה, אבל זה המצב.

אנחנו מדברים, אבל אנחנו לא באמת "מדברים", זה תמיד ליד,

"שלום, מה נשמע?", "יופי", "איך בעבודה?", "מצויץ", זה סתם, שיחות סרק...

זה לא מעניין לנו את הקצה, סמול טוק שמשעמם ת'תחת, אנחנו אף פעם לא מדברים

על מה שכואב, על מה שעושה אותנו מאושרים על פחד, על אהבה,

אנחנו לא שמים לב, אבל אנחנו הופכים להיות אנשים זרים, חברים שלי שמכירים

אותי פחות מחדש מהודו יודעים עלי יותר ממה שאתם יודעים עלי, למה?

מנחם: אז מי אשם?

בן: לא מעניין אותי מי אשם, אני בסה"כ מתאר את המצב.

מנחם: יופי, כל הכבוד, אז תארת מצויץ את המצב, מה עושים עם זה?

עם רק לתאר את המצב בלי להציע פתרון אפשר לנגב, אם אתה לא מציע איך לשנות

את זה אז היה עדיף שלא תתאר את המצב, סתם בשביל לעשות לנו נאחס על הנשמה...

בן: אני לא אומר את זה בשביל לעשות נאחס על הנשמה, אני אומר את זה בשביל שסוף סוף

נסתכל על המציאות כמו שהיא באמת, השלב הראשון בפתרון בעיה הוא קודם כל

לראות אותה מול העיניים ולהבין שהיא קיימת. אם אתם רוצים אפשר להמשיך ככה עוד

כמה שנים, ניפגש בהלוויות ובחתונות ונגיד אחד לשני "בקרוב אצלך", "רק בשמחות"

וכל החרא הזה? בשביל מה צריך את זה? אולי עדיף להפסיק לעשות הצגות וזהו.

אם לא באמת כיף לנו להיות ביחד וכל פעם שאנחנו נפגשים זה עול, אז בשביל

מה צריך את זה?

יהודית: בשביל מה צריך את זה? צריך את זה, כי זה הדבר האמיתי היחיד שיש בחיים,

איפה הם יהיו החברים האלה שיודעים עליך הכל ושכיף לך כל-כך איתם כשתיהיה לבד

מובטל ולא יהיה לך עם מה לשלם במכולת? איפה הם יהיו כשתשכב עם דלקת ראות

בבית חולים? אז כיף לך איתם והם חברים נורא טובים שנוח להיות חברים וכשהכל קל,

אבל איפה הם יהיו כשיפסיק להיות להם אינטרס להיות שם, אה? כשתיהיה שקוע

בחובות מעל הראש, הם כולם יעלמו, פתאום, כולם, כאילו בלעה אותם האדמה, ואז כל

מה שישאר לך זאת המשפחה, רק המשפחה...

- בן : את שומעת מה את אומרת? אני צריך משפחה בשביל הכסף? בשביל שיביאו לי בונבונירה שאני חולה? כי לא נעים...
- יהודית : לא, כי משפחה זה קשר דם ודם זה הדבר הכי חזק שיש לדם אין תחליף... אבל שיהיה לך ברור, גם משפחה זה לא משהו מובן מאליה, אם תמשיך רק לירוק לבאר הזאת, שיום אחד תרצה לשתות ממנה, פתאום, תגלה שמאוחר מדי, והיא כבר יבשה. (יוצאת)
- מנחם : יופי, כל הכבוד, בשביל מה היית צריך לעשות את זה...
בן : אל תדאג אני לא אעשה את זה יותר. אני לא אשאר פה מספיק זמן בשביל זה. (קם לצאת)
מנחם : שב.
בן : אבא, עזוב אותי...
מנחם : שב! (פאזזה. בן מתיישב) אני רוצה לדבר איתך. (פאזזה) יש משהו במה שאמרת. אני גם לא יודע למה אנחנו ככה. (פאזזה) יש לי משהו שאני רוצה לספר לך. (פאזזה) אני לא כל-כך יודע איך להגיד את זה אז אני פשוט אנסה להגיד את זה וזהו.
בן : מה קרה?
מנחם : תן לי להמשיך. גילו אצלי, גידול ממאיר לפני איזה חודשיים. הכאבי ראש שהיו לי כל הזמן, נו, אמא בטח סיפרה לך עליהם, אז מסתבר שזה לא היה סתם מיגרנות כמו שחשבנו. בקיצור, כנראה שאין לי יותר מדי זמן... יש לי סרטן.
בן : מה?! ואתה מטפל בזה?
מנחם : לא ממש. אני אמור לעבור טיפולים כימותרפיים שגם במקרה הטוב, כנראה, רק יעקבו את הקץ, וגם זה לא ממש בטוח. גילו את זה בשלב די מתקדם ואחרי שראיתי מה הטיפולים האלה עשו לסבתא שלך, החלטתי שאני לא מוכן לעבור את זה, לא חשוב מה יהיה. זה לא שווה את הסבל.
בן : אבא, אני לא יודע מה להגיד.
מנחם : אין מה להגיד, אבל אני בסדר, אני באמת בסדר. אני רק יכול להגיד לך שבזמן האחרון אני רק מגלה יותר ויותר כמה אינשטיין צדק, הכל יחסי, בייחוד הזמן. ואני מתחיל לחשוב, שגם המעט זמן שנשאר לי יכול להיות נפלא ואיכותי, למרות הכל, אולי גליתי קצת באיחור שזה באמת לא משנה כמה אתה חי, אלא איך אתה חי. אז במעט, או בהרבה זמן שנשאר לי, אני אנסה לקיים את זה. (פאזזה) אה, והכי חשוב, אמא לא יודעת מכלום.
בן : מה?!
מנחם : מה שאתה שומע. זאת אחת ההחלטות הכי חשובות שקבלתי בקשר לזה ואני בטוח בזה במליון אחוז. אמא לא תוכל לדעת שאני חולה בלי שזה ישנה הכל. היא תתייחס אלי כל הזמן כמו אל חולה סופני, אומלל ומסכן והמעט זמן שנשאר לי יהפוך לסיוט אחד גדול וסבל נוראי לשנינו. היא לא תיתן לי לצאת מהמיטה ותכריח אותי לעבור את הטיפולים המזוועים האלה...
בן : אבא, היא חייבת לדעת...

מנחם : בשביל מה? בשביל לאמלל אותה כבר מעכשיו? בסוף היא תדע, אבל כל עוד אנחנו יכולים לחיות ביחד חיים נורמלים, מלאים ומאושרים ואולי אפילו אני אצליח לעשות אותה יותר מאושרת ממקודם, זה עדיף, לא? עשיתי לא מעט טעויות בחיים שלי וגם איתה ואני רוצה ציאנס לנסות ולחיות קצת אחרת במעט שנשאר לי. בלי ענן של אבל שירחף לנו כל הזמן מעל לראש. אני בטוח שאתה יכול להבין אותי. בן, אתה מכיר את אמא שלך בדיוק כמוני. היא עושה רושם נורא קשוחה, אבל שנינו יודעים שברגע שהיא תדע, זה ימוטט אותה לגמרי. תאמין לי שאני יודע מה אני עושה ותנסה לכבד את ההחלטה שלי.

בן : אז מה עכשיו?

מנחם : בזה סגרנו את הנושא, ממשיכים כרגיל ויותר לא מזכירים את זה, כאילו כלום, בסדר? בן : (הם קמים ללכת ואז נעצרים מסתובבים אחד לשני ומתחבקים)

תמונה 21

(בן יוצא החוצה לעשן. הוא מנסה להדליק את הסגריה עם גפרורים ולא מצליח. יעל מגיעה מאחוריו רואה שהוא מסתבך ומוציאה מצית)

יעל : צריך עזרה?

בן : (קולט) יעל!

יעל : בן!

בן : מה את עושה פה?

יעל : מה אתה עושה פה?

בן : חזרתי לא מזמן, חזרתי ל...

יעל : להלוייה של סבתא.

בן : כן, איך את...

יעל : זה מושב קטן.

בן : יו, יעל, איזה יופי לראות אותך. איזה קטע מטורף. תני חיבוק. (מתחבקים)

שיו... לא ידעתי שאת עוד במושב בכלל.

יעל : טוב, עברו כמה ימים מהפעם האחרונה שנפגשנו.

בן : כמה ימים זאת הגדרה יפה. אבל מה זה זמן? זמן זה דבר יחסי.

יעל : נגיד. למה לא כתבת מטומטם?

בן : לא יודע, הייתי קצת מסובך עם עצמי...

יעל : מה חדש?

בן : כן, זה גם נכון. (פאוזה) בואינה את נראית נפלא.

יעל : תודה. גם אתה נראה... הודי...

בן : כן, תודה. את לא היית בהלוייה?

יעל : לא, לא הייתי. המושב הזה קצת חונק אותי בזמן האחרון. קשה לי עם כולם ביחד.

אבל עזוב, היית כל-כך הרבה זמן בהודו! כמו שתמיד חלמת, איך היה? הגעת להארה?

- בן : כמעט.
- יעל : מה זה כמעט?
- בן : אני בדרך, אני עובד על עצמי, עוד לא הגעתי ממש להארה, אבל היתה לי סוג של התגלות.
- יעל : התגלות?
- בן : כן, התגלות, ובאיזה שהוא מקום היא די שינתה לי את החיים.
- יעל : ספר.
- בן : מאז אני לא לבד.
- יעל : מה? התחברת ליקום, לכוחות עליונים...
- בן : לאושו.
- יעל : אושו?
- בן : כן, אושו.
- יעל : מי זה אושו?
- בן : את לא יודעת מי זה אושו?
- יעל : השם מוכר לי, אבל... לא יודעת, אולי אני אזהה את הפרצוף אם אני אראה אותו...
- בן : אני לא מאמין, אושו הוא המאסטר הרוחני הכי גדול שהיה במאה ה-20.
- הוא הביא למערב את כל הידע המופלא ואת חוכמת המזרח. אושו הוא...
- יעל : בסדר, הבנתי, אבל מה זה אומר בתחלס, אתה מדבר איתו? אתם נפגשים?
- בן : כן, גם, אנחנו ממש מחוברים.
- יעל : נחמד. אולי פעם תכיר לי את האושו הזה.
- בן : אני אשמח. בנתיים, קחי ספר שלו שיהיה לך טיפה רקע.
- יעל : מה זאת מתנה?
- בן : כן. (נותן לה את הספר) זאת אומרת, זאת מתנה רוחנית. את הספר הפיזי אני רוצה חזרה אחרי שתקראי אותו...
- יעל : טוב, אני רואה שנשארת פולני, קמצן. טוב, אני חייבת ללכת. אני אנסה לקפוץ יותר מאוחר. טוב, אז שלום, בנתיים.
- בן : שלום. (יוצאת)

תמונה 22

(בן מתיישב על ספסל בחצר ומדליק את הגיוינט. מנחם נכנס)

- מנחם : שוב פעם הסירחון הזה?
- בן : רוצה שכטה?
- מנחם : לא, תודה.
- בן : תגיד אבא, נסית את זה פעם?
- מנחם : לא, מה אני צריך את זה?
- בן : מה? אפילו לא אחרי הצבא? בסיני? מתישהו?
- מנחם : לא, מה פתאום.

- בן : (פאזזה) אולי בכל זאת?
 מנחם : לא, אני בכלל לא יודע לעשן...
 בן : בוא, תנסה... זה לא כזה מסובך...
 מנחם : זה לא מסוכן?
 בן : מה מסוכן?
 מנחם : לא יודע? זה סמים.
 בן : זה לא יותר סמים מאשר כוס בירה. יש תרבויות שזה נחשב אצלם, סתם תרופה להקלת כאבים, כמו אקמול אצלנו. רגע, אבא, איך לא חשבתי על זה קודם?
 זה מצויין בשבילך, זה יכול נורא לעזור לך ולהקל את ה... "כאבי ראש" שלך...
 מנחם : באמת?
 בן : בטח, זה ידוע.
 מנחם : (לוקח) אולי לא יזיק לנסות. נו, אז מה צריך לעשות?
 בן : פשוט קח שאיפה לריאות...
 מנחם : (מנחם משתעל) לא, זה לא ילך, זה מסריח, אני לא אצליח לנשום את זה...
 בן : (פאזזה) רגע, יש לי רעיון, בוא, אני אעשה לך חביתה עם עשבי תיבול...
 מנחם : מה, אפשר לשים את זה בתוך האוכל...
 בן : אפשר לשים את זה כמעט בכל דבר. (פאזזה) אבא, אתה רוצה להגיד לי שאף פעם לא שמעת על "ספייס קוקיס"?
 מנחם : לא.
 בן : אני לא מאמין, טוב, אני הולך ללמד אותך מתכון סודי מעולה...
 מנחם : אני צריך מחברת לרשום.
 בן : אתה תזכור את זה בע"פ. בוא, אני מקווה שאמא לא במטבח.
 מנחם : ממתי אמא במטבח?
 בן : וואלה, צודק.
 מנחם : (על היצאה שלהם) אני מרגיש ממש כמו ב "שום פלפל ושמן זית"?
 בן : למתקדמים... (בן קולט את אושו ונשאר בחוץ)

תמונה 23

- בן : (רואה את אושו) אושו! אושו!
 אושו : מה?
 בן : מה אתה עושה בארץ?
 אושו : משטתח על קברי צדיקים.
 בן : מה? !
 אושו : למה לא? זה כיף.
 בן : אתה סתם מסתלבט עלי...
 אושו : לא, באמת, פתאום, גליתי שסבתא שלי היתה יהודיה.
 בן : אוי, בחיך, נו, באמת, אני לא מאמין.

אושו : או, שלום, כאילו שקודם לא ידענו מה הבעיה שלך. (זאת בדיוק הבעיה שלך!)
בן : די, כבר יש לי סחרחורת, אני לא מרגיש טוב. (פאזזה) רגע, איך אני יכול לדעת שאתה באמת אושו, אולי זה הכל בראש שלי, אולי אתה מתחזה... .

אושו : אתה צודק, אתה לא יכול לדעת. (הולך)

בן : חכה רגע. (אושו נעמד) אני מצטער, זה היה בצחוק, אני לא התכוונתי.

אושו : (פאזזה) אתה כבר חזרה במושב, אתה יכול להוריד את השרוול המטופש הזה, וללבוש משהו נורמלי.

בן : אבל מאוד נוח לי עם זה.

אושו : אפשר להגיד לך משהו בלי שתעלב?

בן : ברור.

אושו : אתה לא צריך להראות כמוני בשביל לחשוב כמוני, זה ילדותי. כל בגדים האלה, זה הכל עטיפה. עטיפה שאנשים מתרגלים לעטוף את עצמם לפי איך שאנשים מסביבם היו עוטפים את עצמם כשהם היו קטנים, אבל זאת רק עטיפה, מה שחשוב זה מה שבפנים. (מראה על הראש, הבטן) מה שפה... פה... והכי חשוב מה שפה. (מראה על הלב) זה לא משנה אם אתה לבוש במכנסיים קצרים, חולצה כחולה וסנדלים במושב אם אתה אברך לבוש שחורים בישיבה, או אם אתה ערום בכפר נודסטים על החוף. המחשבות והרגשות עמוק בפנים הם מה שקובע. אדם מואר באמת לא שואף להיות דומה לאחרים. הוא שואף להתעלות על האני הקודם שלו. (יוצא)

תמונה 24

יהודית : מה נשמע?

בן : בסדר.

יהודית : אתה רוצה תה?

בן : לא תודה.

יהודית : מה אבא אומר לי, שאתה חושב לנסוע מפה?

בן : כן. (דוחף את הגיוינט לתוך עציץ)

יהודית : מה בוער לכם כל הזמן לנסוע?

בן : מה בוער לכם? מי זה לכם? רק אני פה.

יהודית : לכם הצעירים, כל הזמן מחפשים לנסוע לחו"ל עוד פעם ועוד פעם, מה בוער?

אתה יודע מתי אני נסעתי לחו"ל בפעם הראשונה?

בן : כשהיית בת 33.

יהודית : נכון. מה בער לי?

בן : אני זוכר את הסיפור, ארופה הקלאסית בשישה ימים.

יהודית : שמונה.

בן : סליחה, שמונה.

יהודית : אז מה קרה? היו לי חיים פחות טובים? הודו שמודו, מספיק עם זה כבר, בצרפת כבר היית?

- בן : לא.
- יהודית : אז אם אתה חייב לנסוע שוב, סע לצרפת, תראה את מגדל אייפל.
- בן : מה זה קשור? מה פתאום, מגדל אייפל?
- יהודית : בשביל מה יש לך לחזור להודו, היית שם כל כך הרבה, די מספיק, אתה חייב לנסוע, סע לארופה, סע לצרפת.
- בן : לא מעניין אותי לנסוע לצרפת, אני רוצה לחזור להודו....
- יהודית : (מתחילה לבכות) מה כבר אני מבקשת ממך? לדאוג קצת פחות? לישון יותר טוב בלילה....
- בן : אמא, די, אל תבכי.
- יהודית : אני לא בוכה.
- בן : אמא, נו, כל פעם שיש לנו ויכוח, את מתחילה לבכות וזהו הויכוח נגמר, את הופכת לקדוש מעונה, אני נקרע מבפנים וזהו אין לאן להתקדם, נגמר הדיון. אמא, את צריכה להבין שאני לא יכול לחיות את החיים שאת רוצה שאני אחיה אני יכול רק לחיות את החיים שלי. וגם אם אני עושה טעויות, אלו יהיו הטעויות שלי, אני אשלם עליהם, אלמד ואגדל מבפנים. אנחנו אנשים שונים, יש לנו צרכים שונים ועד שלא תלמדי לכבד את הבחירות שלי, גם אם הן לא נראות לך, גם אם קשה לך, גם אם את מאוד דואגת, אז רק נמשיך לסבול שנינו.
- יהודית : למה אני צריכה לוותר ולראות איך הבן שלי הורס את החיים שלו מול העניים שלי. מה, להישאר אדישה? לעמוד בחיבוק ידיים. אתה הרי מתנהג כמו ילד, עוד כמה שנים אתה תתעורר ותאכל את עצמך על כל השנים שבזבזת. אתה כבר בן אדם מבוגר, אתה חושב שכולם מטומטמים, אבל אתה המטומטם היחיד. אין לך תואר, אין לך עבודה, אתה לבד, מה יהיה?
- בן : אמא, אני לא לבד, אני פשוט לא כל-כך נשוי כרגע, זה הכל. אמא, לאף אחד אין את המתכון לאושר, יש אין סוף דרכים וכל אחד חייב למצוא את הדרך שלו.
- יהודית : כן, אבל תסתכל על עצמך, אין לך שום דרך. אתה דורך במקום, הלוואי שרק היתה לך איזה דרך. (הולכת)
- בן : אמא את לא מבינה, אני לומד.
- יהודית : מה אתה לומד?
- בן : איך להיות בן אדם יותר טוב.
- יהודית : מה רע בכלכלה ומנהל עסקים? (הולכת)
- (יהודית יוצאת בוכה ונתקלת ביעל בכניסה לבית)

תמונה 25

(בן ויעל יושבים אחד ליד השני)

- בן : אז מה?
יעל : מה?
בן : את רעבה?
יעל : לא תודה.
בן : אל תפחד, מהבחינה הזאת השתנה פה קצת, יש כיבוד ממש בסדר.
יש אפילו עוגיות ושוקו חם...
יעל : יש לך זיכרון טוב.
בן : כן, יותר מדי טוב...
יעל : למה אתה מתכוון?
בן : לא חשוב.
יעל : אז מה? נתקעת קצת בהודו, אה?
בן : כן, יצא ככה, כשאני חושב על זה.
יעל : כל כך הרבה זמן עבר, שזה קצת מוזר פתאום, אה?
בן : כן, קצת. אולי תשבי?
יעל : כן, תודה. אני עוד מעט אהיה בסדר, פשוט להיות שוב בבית הזה אחרי כל השנים האלה
אבל אני בסדר. (פאוזה) אז חזרת בגלל ההלויה של סבתא?
בן : זה מה שאני אומר לכולם, אבל זה רק חלק מהאמת.
יעל : מה זאת אומרת?
בן : עזבי, זה ישמע לך אדיוטי.
יעל : תנסה אותי?
בן : עוד לא ממש עיכלתי את זה בעצמי. תראי, חזרתי בגלל ההלויה, אבל הטיימינג של זה...
יעל : הטיימינג של מה? אני לא מבינה...
בן : שלושה ימים לפני שקבלתי את ההודעה על סבתא יצאתי לבד לטרק להרים.
יש מקומות שלא יעזור ברגע שאתה דורך בהם אתה עובר חויה רוחנית מטורפת
ובהרים האלה הרגשתי שאני הכי קרוב שאפשר לאדמה, ליקום, לעצמי.
ביום השלישי קמתי בבוקר, יצאתי מהאוהל ממש עם הזריחה והלכתי לשטוף פנים,
כשאני מרים את הראש אני רואה מול העניים שדה חמניות, כתם צהוב, ענק, כמו שמש
שמסתכלת אלי ומסנוורת אותי. זה היה כל-כך יפה, וכל-כך מנותק מהכל, ככה פתאום,
באמצע ההרים, והמחשבה הראשונה שעלתה לי בראש היתה, אם רק אמא ואבא היו
יכולים לראות את זה. ופתאום נורא התגעגעתי.
החמניות האלה החזירו אותי בבת אחת במין מנהרת זמן למחשבות על המושב.
ואז הרגשתי קקה עם עצמי כי כל מה שניסתי ללמוד במשך חודשים במזרח זה לחיות
את הכאן ועכשיו, להתחבר לאנרגיה קוסמית, בלי עבר בלי עתיד, הרגשתי כאילו נכשלתי

בבחינה. הייתי נורא מבולבל, לא הבנתי מה החויה הזאת אמורה להביע ונסיתי לבקש מהיקום שיתן לי סימן ברור, מה אני צריך לעשות? כל הלילה התהפכתי ולא הצלחתי להרדם, בבוקר קבלתי הודעה שסבתא נפטרה. עליתי על המטוס הראשון והגעתי לכאן ...

יעל: תמיד היית מטו... (מנחם נכנס)

תמונה 26

(מנחם נכנס עם עציץ ומתחיל לדבר לפני שהוא קולט את יעל)

מנחם: מה אתה אומר על לשים כמה שתילים מאחורה בין העצים של הלימון?
 (קולט את יעל ומנסה להחביא את העציץ מאחורי הגב) אה, שלום לא ראיתי שאת פה.
 יעל: שלום.
 מנחם: אני רק...
 בן: זה בסדר, אבא, היא משלנו.
 מנחם: אה, כן. אז את גם...
 יעל: בהחלט.
 מנחם: יפה, יפה. טוב יש לי הרבה עבודה, אז אני...
 בן: אתה לא מפחד מהמשטרה?
 מנחם: מי יתקרב לפה?
 בן: יש בזה משהו.
 מנחם: אז מה, פשוט לשים את הזרעים מהפרחים ולחכות שזה יגדל?
 בן: אבא, אני צריך ללמד אותך לגדל פרח, אתה המומחה מספר אחד בארץ.
 מנחם: צודק. (פאוזה) אולי אפשר לעקור את "השמוטי" בסוף המושב ולעשות איזה חממה קטנה של...
 בן: אבא אל תשכח, שזה עדיין לא חוקי.
 מנחם: אוי, שטויות, זה עניין של שנה שנתיים עד שזה יהיה חוקי ועדיף להקדים את כולם. הרי עוד מעט יריבו על מכסות של זה במושב, מה אני לא יודע איך זה עובד?
 בן: אבא אתה מבריק, יש לך ראש לדברים האלה, "מנחם שדות – יו"ר אירגון מגדלי הגראס בישראל"...
 מנחם: למה לא? למה לא? זה רק עניין של זמן...
 יעל: אני בטוחה שזה יהיה לא פחות רווחי מהחמניות.
 מנחם: איזו שאלה? רק שאמא לא תמשיך לבקש כל הזמן שאני אביא פרחים הביתה כמו עם החמניות, כי אז יהיה בבית שישו ושימחו... (צוחקים) יו"ר האירגון אתה אומר?
 בן: לא פחות. (מנחם יוצא עם העציץ) אז מה? את רוצה להכנס איתנו שותפה בחממות החדשות ולעשות ביחד את המכה.
 יעל: אם הייתי נשארת בארץ הייתי שמחה.
 בן: מה זאת אומרת?

יעל: אני טסה שבוע הבא ל"ניו יורק".

בן: מה?!

יעל: כן, יש לי שם כמה חברים וסוף סוף הם מצאו לי עבודה מגניבה. זה לא משהו פתאומי,

אני כבר הרבה זמן רוצה לעוף מפה. אין לי מה לחפש פה יותר.

גם ככה נתקעתי במושב הזה הרבה יותר זמן ממה שחלמתי שאני אתקע.

אז סוף, סוף קצת באיחור, הגיע הצ'אנס להתחפף מפה...

בן: אבל אני רק חזרתי, עוד לא הספקנו אפילו...

יעל: אני יודעת, אבל אתה יודע, אף אחד לא ביקש ממך להתקע כל כך הרבה זמן בהודו.

חוץ מזה אם יש מישהו בעולם שיכול להבין אותי זה בטח אתה, לא?

בן: כן, בטח, פשוט...

יעל: מה?

בן: לא, כלום.

יעל: טוב אני צריכה ללכת. נראה אותך אח"כ.

בן: כן, בטח.

(בן לוקח "סקייטבורד" ישן ומתחיל לנסוע עליו בעצבנות, הוא יוצא מהבמה, ושומעים תאונה והתרסקות.)

תמונה 27

(בן שוכב במיטה עם גבס על הרגל, תחבושות וקורא ספר של אושו. ציוץ ציפורים.)

אושו: מה קורה?

בן: קקה!

אושו: אין מה להגיד, אתה כולך משפריץ אופטימיות קוסמית. תזהר לא לטבוע.

(פאוזה) אולי יש לך חום?

בן: אני לא יודע, מה זה משנה גם ככה אני לא ממש מסוגל לצאת מהמיטה.

אושו: בשביל מה אתה צריך לצאת מהמיטה?

בן: בשביל לחזור להודו.

אושו: אבל למה לך? נורא נחמד פה במושב. ציוץ ציפורים, דשא, שמש...

בן: אתה סתם מנסה לגרום לי להרגיש יותר טוב.

אושו: לא, אני לא. אני באמת חושב שבן אדם לא צריך לנסוע לשום מקום כדי להרגיש יותר

טוב ואם כבר מדברים, אז גם לא כדי להגיע להארה, המסע האמיתי הוא תמיד מסע

פנימי, בן, איך אני אגיד לך את זה בפשטות?

(אושו לוקח ספרי צבע וכותב גרפטי על הקיר בגדול "פונה זה כאן")

בן: מה? למה אתה מתכוון?

אושו: פונה זה כאן. (הולך)

בן: אני לא מבין.

אושו: תנסה...

(יהודית נכנסת עם מגש וצלחת מרק)

- יהודית : קום, תתיישר, הבאתי לך מרק, זה יחזק אותך, יש פה המון בריאות ודברים טובים בפנים. מה עשית? מה קישקשת על הקיר?
- בן : זה לא אני... זה...
יהודית : מי?
- בן : לא חשוב.
- יהודית : אוי, בשביל מה זה טוב, רק סיידו את זה לא מזמן. מתי תתבגר? מה זה בכלל פונה?
- בן : פונה זה מקום בהודו.
יהודית : מתי היית בפונה?
- בן : הייתי שם כשקבלתי את ההודעה על סבתא.
יהודית : אה. מה יש שם בכלל?
- בן : בפונה אושו הקים את הקומונה שלו.
יהודית : מי זה אושו?
- בן : את לא יודעת מי זה אושו?
- יהודית : לא, לא שמעתי עליו.
בן : מה קורה לכם?!
- יהודית : מי זה לכם? רק אני פה...
בן : אושו הוא... מאיפה להתחיל?
- יהודית : מההתחלה.
בן : אושו הוא מאסטר מואר. מורה רוחני גדול שפיתח שיטות של מדטציה, שמשלבות את התורות של המזרח עם האדם המודרני החולה...
בפונה מנסים לברוא אדם חדש כמו במעבדה, אדם שחי בהרמוניה עם עצמו ועם הסביבה. הנה קחי זה אחד הספרים שלו. (נותן לה ספר)
- יהודית : (מסתכלת על הספר) זה דווקא נשמע מעניין, הוא נראה מצחיק, הוא עוד חי?
- בן : (מסתכל על כיוון היציאה של אושו) אמא, אושו מעולם לא נולד ומעולם לא מת הוא רק ביקר את כדור הארץ בין 1931 ל 1990...
יהודית : אה, אז הוא מת.
- בן : הוא לא מת, רק הגוף שלו... הקופסא... תביני, מי שחווה הארה...
יהודית : טוב, טוב הבנתי, אני לא יודעת, פונה שמונה, מה שאני יודעת זה שהמרק מתקרר ועוד מעט הוא כבר לא יהיה טעים יותר. אל תחשוב ששכחתי מזה, (על הקיר) ושלא תצטרך לנקות את השטות הזאת מהקיר שתרגיש קצת יותר טוב. (יוצאת) ודרך אגב, מחר הולכים לבקר את הקופסא של סבתא בבית קברות, אתה מוזמן.

תמונה 29

(בן קם מהמיטה ומנסה להתחיל ללכת עם כבייס, אחרי שני צעדים הוא מתרסק על הריצפה. הוא קם מהריצפה ומנסה שוב תוך מאמץ גדול ללמוד ללכת איתם)

בן : אני כל הזמן מחפש הארה, איזה רגע קוסמי שבו אני אעבור איזו חויה רוחנית מטורפת וברגע הזה כל הערפל יתפזר, פתאום הכל יהיה ברור, מי אני? מה אני? מה אני רוצה לעשות? עשיתי מדטציה, גרתי במנזרים, התפללתי ימים שלמים מתחת לעצים, אבל עוד לא הצלחתי שזה יקרה באמת, היו הרבה הבנות קטנות, אבל לא היה קסם, לא היתה הארה. אולי אין קסם, אולי זה סתם מין אגדה למבוגרים, אגדה שגורמת לנו לנסות ולהיות טובים יותר, אולי אין כזה דבר "הארה", אולי יש רק את החיים ואת הבחירות שאתה עושה. יעל, אני לא יודע אם זה נכון שנהיה ביחד עכשיו, אבל בואי לפחות ניתן לזה צ'אנס אמיתי, ואולי זה יחזיק חודש, אולי שנה, אבל לא נעביר את החיים האלה בלי לדעת שלפחות ניסינו. לא נתעורר איזה בוקר בכיסא נדנדה במרפסת בבית אבות, נדבר יידיש ונגיד, "אוי, כמה חבל", אהבתי אותה, למה אף פעם לא ניסינו לראות אם זה עובד? נו, שוין, צריך להחליף את השקית של הקטטר. אולי להיות מואר זה להשתחרר ממהו שאתה יודע שאתה צריך לעשות, אבל מפחד, אולי הרגע הזה שאתה כבר לא מפחד יותר, זאת ההארה... (תאורה משתנה, מוזיקה, מאוררים עושים רוח וכו'...)

יעל, אני אוהב אותך. אני תמיד אהבתי אותך! יעל, פונה זה כאן! פונה זה כאן!
(הכל נפסק בן נתקל במשהו ונופל מתפטל מכאבים) שיט! שיט! שיט!
טוב, עכשיו אני רק צריך למצוא את יעל ולהגיד לה את זה...
(לוקח את הקבייס ומתחיל לצעוד בנחישות)

תמונה 30

(יהודית עם תרמיל ענק יוצאת מהבית)

יהודית : מנחם! מנחם אתה בא? אנחנו מאחרים.
בן : אמא, לאן אתם הולכים?
יהודית : אנחנו לא הולכים, אנחנו טסים...
בן : לאן?
יהודית : להודו.
בן : נו ברצינות?
יהודית : ברצינות לגמרי, הנה הכרטיס טיסה. (מראה לו)
בן : מה! תל-אביב - בומבי... היום?!
יהודית : כן.
בן : אם זאת מין בדיחה כזאת, זה לא ממש מצחיק.
יהודית : זאת לא בדיחה, אנחנו טסים.

בן : איך? מה? זה לא יכול להיות, אתם לא אמרתם מילה?
יהודית : לא רצינו שתשכנע אותנו להשאר...
בן : מה?
יהודית : כן, ברצינות. לא רצינו שאף אחד ישכנע אותנו להשאר, זה משהו ששנינו הרגשנו, פתאום, שאנחנו רוצים לעשות והגיע הזמן שפעם אחת בחיים ניהיה ספונטנים.
בן : אני בשוק!
יהודית : אתה תצא ממנו, מה יש לי לעשות פה? אמא נפטרה ואני מרגישה שאני צריכה קצת חופש.
בן : כן, אבל למה הודו? למה לא "קלב מד" בתורכיה?
יהודית : יש כמה דברים שאני רוצה לברר עם עצמי ואחרי הספר שנתת לי לקרוא זה, נראה לי המקום הנכון לעשות את זה. וחוץ מזה כנראה שכל הסיפורים שלך בכל זאת עשו משהו, זה גם מקום נורא זול לא?
בן : כן, מאוד זול, אבל...
יהודית : מה קרה? לא מגיע לי טיול אחרי צבא? נראה לי שאף פעם לא מאוחר לחפש את עצמך, והרי מה שחשוב זה החיפוש, הדרך, לא רק להגיע לאיזשהו מקום...
בן : אני לא מאמין שאני שומע את זה.
יהודית : נו, אמונה היתה תמיד בעיה אצלך. אני מקווה שתצא מההלם מהר, החיים קצרים. קח, זה המפתחות של האוטו, זה הספר שלך אני כבר לא צריכה אותו ואל תשכח להשקות את החמניות ואת העציצים.
(יעל נכנסת)
יעל : הי, אני... (מנחם נכנס עם בנדנה, שרוול, ותרמיל גב ענק)
מנחם : אני לא מוצא את המצית, בן יש לך אש?
בן : אבא?!
מנחם : מה?
בן : זה כבר יותר מדי בשבילי, אני צריך לשבת.
מנחם : אז זה אומר שאין לך אש? טוב, בטח לנהג מונית יהיה, יאללה יהודית, בואי נזוז. ובן, אל תשכח להשקות, גם את "העציצים" שלנו, אם אתה מבין למה אני מתכוון.
בן : תתקשרו ברגע שאתם נוחתים.
מנחם : אם יסתדר, אל תשב ותחכה ליד הטלפון, אתה יודע איך זה הטיולים האלה, אתה לא תמיד בראש של לחפש טלפון.
יהודית : תשמרו על הבית, חמודים, והוא סתם עושה דאווין, אנחנו נכתוב הרבה.
יעל : לכמה זמן אתם נוסעים?
יהודית : כשנחזור נדע לענות לך על זה. ביי.
מנחם : (צפצוף של מכונית) אוי, המונית כבר פה. בואי נלך, להתראות, ילדים.
בן : אבל... (ההורים מתרחקים. יעל ובן מסכלים אחד על השני המומים. מתחיל גשם)
יעל : אוי, אני הבאתי לך משהו והשארתי אותו באוטו, אני כבר חוזרת. (יוצאת)
בן : אושו! אושו! איפה הוא לעזאזל? אושו! (מחפש אותו, רץ מצד לצד) אושו!
(מתיאש ומתישב)

- אושו : (נכנס ושם לבן יד על הכתף) קראת לי בן? (בן נבהל)
- בן : כן, איפה נעלמת?
- אושו : לא נעלמתי. אתה פשוט כבר לא כל כך צריך אותי...
- בן : בטח שאני צריך אותך, עכשיו, יותר מתמיד.
- אושו : לא, אתה לא, אבל אל תדאג, אני לא באמת הולך לשום מקום לתמיד. כשבאמת צרכים אותי אני מופיע. ובנתיים יהיו לך את כל הספרים שלי והקסטות והעיתונים במחירים ממש מצחיקים. כי כמו שאתה יודע... אושו מעולם לא חי ומעולם לא מת הוא...
- בן : רק ביקר את כדור הארץ בין 1931... ל...
- אושו : להתראות בן. (יוצא)
- בן : להתראות אושו. (אושו מתרחק ובן מנופף לו לשלום. יעל נכנסת ונעמדת מאחוריו)
- יעל : הי, הבאתי לך משהו קטן. (יעל נותנת לו תיק צד)
- בן : מה זה?
- יעל : תסתכל בפנים. (בן מוציא מהתיק צדף ומחייך) זה בשביל לזכור להתנגע למשהו...
- בן : (משלים ביחד איתה)... גם כשהוא נמצא ממש לידך. (פאוזה) אז מה עושים עכשיו?
- יעל : (פאוזה) אני יודעת? אומרים שהדרך הכי ארוכה בעולם מתחילה בצעד אחד קטן.
- יעל ובן מחזיקים ידיים ועושים צעד אחד לקראת השני כשבאותו זמן מתחיל לרדת גשם של חמניות. הם מסתכלים לשמים, אחד על השני, ורוקדים ביחד כמו בתחילת המחזה, כשהם היו ילדים בגשם של חמניות)

- סוף -